In dit nummer:

PROJECTEN
- Montenegro 4
- La Tablaza 10
- Casa Del Buen Dios 12
- Hombres Hermanos 14
- Mojica 16

COLUMNS 9 & 17

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2019
nummer 01
Jaargang 24

HOGAR-Nieuws is een zelfstandige uitgave voor Stichting-Hogar

Kind in La Casa del Buen Dios p.12

VOORWOORD

Beste lezers,

De zomer is er, dus tijd voor Hogarnieuws! In dit nummer de eerste helft van de reisverslagen van onze voorzitter Hans Kersten, die in februari weer een bezoek bracht aan Colombia.

Ook nodigt Hans jullie uit voor de jaarlijkse Hogar reünie. Afgelopen keer was er een groot aantal jongeren! Erg gezellig en vooral ook leuk om te zien hoe zij elkaar ontmoeten.
We hopen dit jaar op een nog grotere opkomst!

Daarnaast vertelt Hans in dit blad over de energie en vrijgevigheid van Angela en Faust, die zich in Colombia al zoveel jaar inzetten om ervoor te zorgen dat jullie donaties goed besteeds worden. Hans vertelt dat ze in Colombia geen lintjes kennen, maar dat hij wel iets anders zal verzinnen om ze tijdens een volgend bezoek in het zonnetje te zetten. Mocht je daarvoor leuke ideeën hebben, mail die dan naar redactie@hogarnieuws.nl

Langs deze weg ook weer een oproep om jullie verhalen te delen!
Hans schrijft nu eigenlijk in z'n eentje steeds het magazine vol, maar wij kunnen ons niet voorstellen dat niemand van onze ruim 300 abonnees niks te melden heeft. Natuurlijk hoef je niet alles met naam en bijnaam te benoemen, maar een bijdrage van een lezer is meer dan welkom!
Dus: redactie@hogarnieuws.nl

Veel leesplezier en een fijne zomer gewenst. Hopelijk tot ziens op de Hogar reünie!

De redactie

HOGAR-DAG 2019

Op verzoek van alle aanwezigen op de laatst gehouden HOGAR-dag in september 2018, gaan we ook dit jaar weer de jaarlijkse reünie houden. Vorig jaar had de kassa van ons HOGAR-nieuws een verrassing door te betalen voor de drankjes. Ook dit jaar gaan we niet moeilijk doen en beperken we het inschrijfbedrag tot Euro 20,00 per persoon. Dit is voor een eenvoudig buffet en drank/koffie naar wens.

Toch staat ook deze keer bij onze ontmoeting **een verrassing te wachten**. Wij verzoeken de bezoekers om wat extra centen mee te nemen om mee te doen aan een verloting. Dit om de verdere kosten tegemoet te komen en zo mogelijk de projectpot een beetje te spekken!

Gewoon komen dus. Datum: zaterdag 21 september vanaf 16.00 uur. Inschrijven voor 1 september!

Plaats is weer de Camping De Bregman in Schoorl aan de Gerbrandtslaan. Neem je caravan of tent mee en maak er een mooi strand/duin weekend van!

Graag tot ziens, namens het bestuur,

HANS KERSTEN.

Een kind, een maaltijd!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Abonnee worden?
Mail ons dan op
leden@hogarnieuws.nl
U bent van harte welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de tomeloze inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!
Abonnement
U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar €15,- per jaar. U wordt 2 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Voorwoord
Van de voorzitter

Het is alweer bijna 5 maanden geleden dat ik naar Colombia ben gereisd. Deze trip was samen met onze secretaris, Aralt Brilman en zijn vrouw Esther. Voor hen een hele openbaring om nu eens in het echt alle HOGAR-projecten van dichtbij te bekijken en te genieten van de enorme gastvrijheid van Fausto en Angela. Zoals altijd had ook nu Fausto de zaken weer goed op orde.

In deze uitgave weer een verslag van een aantal projecten. Het project San Nicolas zorgde, een week voor onze komst naar Colombia, voor een grote verrassing! De school was gesloten en alle 17 medewerksters ontslagen! Dit om het aantal leerlingen van een nabijgelegen school voor middelbare opleiding aan te vullen. Dit gebouw was gemaakt voor 3000 leerlingen werd maar voor de helft bezet. De 950 leerlingen van San Nicolas vormden een welkome aanvulling! Meer over dit project en de vervelende situatie welke dit tot gevolg heeft, in de volgende uitgave van HOGAR nieuws. Wij blijven optimistisch en wellicht kan ik tegen die tijd weer leukere dingen schrijven over dit project.

In dit blad ook uw speciale aandacht voor het verslag over onze grootste sponsors, Fausto en Angela!

Verder wens ik u allen een fijne vakantieperiode toe en wie weet zien wij elkaar op onze reünie eind september.

HANS KERSTEN.

School Armenia/Montenegro

Vanaf de finca La Neca nabij Pereira, waar we overnachten, is het ruim een uur rijden naar de school in Montenegro. Vooral de laatste 10 minuten zijn bijzonder omdat je letterlijk tussen de bananenbomen en koffieplantages door rijdt!

Bij "onze" school houdt ook letterlijk de vaste bestrating op. Indertijd is bij de bouw van de school met de gemeente bedongen dat de groffe zandweg zou worden bestraat. Hieraan hebben zij ook gevolg gegeven, maar dan ook precies tot aan het hek! Van de 34 kinderen die momenteel de school bezoeken, zijn er speciaal voor ons 23 naar school gekomen. Dit omdat zij normaal gesproken een vrije dag hadden. Lief toch?

We troffen ze aan in het achterste lokaal van de school. Dit lokaal is echt aan de recreatieve behoefte aangepast. Het is voorzien van een grote, groene kunstgras mat waarop de kinderen kunnen dansen en gymmen. Een grote, door ons vorig jaar geschonken, spiegel maakt deel uit van de activiteiten. Met luide muziek en videobeelden op een groot wit scherm waren ze bezig met dansen en gymbewegingen. De beamer, laptop en het witte scherm zijn ook door HOGAR geschonken vorig jaar. Fijn om te zien dat er zo goed gebruik van wordt gemaakt.

Helaas ook hier toch weer alles met beperkingen, want het was lang niet donker genoeg in het lokaal om filmbeelden te kunnen bekijken. Om het toch wat donkerder te maken hadden ze aan de buitenkant voor de ramen grote lappen plastic gespannen! Reden genoeg voor ons om te besluiten het hele lokaal van verduisteringsgordijnen te voorzien! HOGAR's cadeau voor dit jaar!

Naast de gebruikelijke leermaterialen als pennen, schriften, boeken etc., welke al eerder waren toegezonden, kregen alle kinderen een gymbroekje met bijpassend T-shirt. Aralt en Esther hielpen met het uitdelen van de kleding. Nadat we een rondleiding door de rest van het gebouw hadden gehad werden we nog even gewezen op de nieuwe kookapparatuur in de keuken. De kinderen mochten genieten van een lekkere, met araquipe belegde, zoete wafel als extra feestje en als dank voor hun komst naar de school.

Terwijl Fausto nog even bleef napraten met de directrice ben ik met Aralt en Esther naar de overkant van de school gelopen. Achter het grote grasveld is een talud waarachter een paar woningen staan. Woningen waarin o.a. ook kinderen van de school wonen. Nou ja, voor zover je het wonen kunt noemen, want de onderkomens bestaan uit hout en golfplaten. Het ontbreekt totaal aan enige luxe en het is bijzonder behelpen om zo krap en met zo weinig middelen te leven. Jaarlijks bezoek ik deze mensen en ze rekenen eigenlijk ook wel een beetje op mijn bezoek. Maar het is zeer zeker voor Aralt en Esther confronterend om eens van dichtbij mee te maken hoe veel mensen in Colombia moeten leven. "Willen jullie wat drinken, ga even zitten". Ze zijn heel gastvrij en blij met ons bezoek! Je krijgt dan ook vol trots het hele huisje, inclusief de kleine slaapvertrekjes, te zien. Je moet voorzichtig lopen want je voelt de plankenvloer onder je voeten bewegen!

Natuurlijk stop ik deze mensen, namens HOGAR, de nodige Pesos toe! Ons nazwaaiend lopen we terug naar school waar Fausto ons al staat op te wachten. Tevreden aanvaarden wij de terugreis.

HANS KERSTEN.

Onze grootste sponsoren

Het is de meeste lezers wel bekend dat ik, gedurende mijn reizen in Colombia, bij Angela en Fausto logeer. Samen met Fausto reis ik dan naar de diverse projecten. Het feit dat ik bij hen logeer bespaart HOGAR veel kosten, omdat een hotel dan niet nodig is. Het leek mij weleens leuk om u op de hoogte te brengen van het verloop van de reis en de daaraan verbonden fenomenale gastvrijheid.

DAG 1. Deze keer reis ik vergezeld van Aralt Brilman, onze secretaris, en zijn vrouw Esther. Amsterdam, Madrid en dan rechtstreeks naar Medellin. Op de luchthaven staan we een uur in de rij voor de paspoortcontrole en daarna nog eens een kwartier voor de controle van onze handbagage. Na zo´n lange reis heb je het wel een beetje gehad en ben je dolblij wanneer je alle controles in Medellin bent gepasseerd en dan Fausto, aan de andere kant van de schuifdeur ziet staan. Na 20 minuten komen we aan op de finca van Angela en Fausto in Rionegro. En daar begint pas goed de gastvrijheid! Wat willen jullie eten? Voordat we er erg in hebben staat er een heerlijke soep voor onze neus en wordt er voor de tweede keer opgeschept! Voldaan en moe gaan we naar bed. Esther en Aralt in vertrek 1 en ik in mijn ¨eigen¨ logeervertrek 2.

DAG 2. Zondag, bij het ontwaken is daar meteen al een glas versgeperste sinaasappelsap. De ontbijttafel staat al gedekt. Koffie of thee? Chocolademelk kan ook. Esther en Aralt ontpoppen zich als verwoede koffiedrinkers en aan mij wordt niet eens iets gevraagd, ze weten immers dat ik een theeklant ben. Dan volgt de arepa, uiteraard met ei. Roerei, gebakken ei, met of zonder spek, het kan allemaal. Nog een arepa? Voordat je er erg in hebt ligt deze al op je bord. Intussen zit daar Fausto tegenover je met een grote kop chocolademelk. Op de arepa hoort ook quesito, een hele jonge zachte romige kaas. Mijn favoriet. Fausto dompelt een groot stuk van deze kaas in zijn chocolademelk! Tevens doet hij daar ook nog een stuk of zes ¨cookies¨ bij in. Het zijn van die dunne toastjes die wij op feestjes ronddelen met brie of wat dan ook belegd. Dit hele ritueel wordt gadegeslagen door twee kwijlende honden waarvan er een uitsluitend door Angela of Fausto benaderd kan worden omdat anders je hand eraf gebeten kan worden!! Helpen met afruimen van de tafel is aan de hulp. Vooral niet doen dus. We maken een uitstapje naar een groentemarktje in Marinilla en rijden dan naar El Penol. Terug op de finca staat er een bordje fruit, papaya en ananas voor ons klaar. Daarna rond en uur of half acht warm eten. Een dikke achiaco soep met aardappel, wortel, kip, een stuk maïskolf en juca! Daarna een stuk zoete taart of is anders, je zegt het maar. Voordat je er erg in hebt zit je met een veel te volle buik aan tafel.

DAG 3 is maandag en hetzelfde ritueel voltrekt zich opnieuw. Alleen zit Fausto nu ook nog een van ons gekregen stroopwafels op te eten nadat hij deze eerst nog besmeerd heeft met boter en quesito. Uiteraard zijn ook nu de, veel te dikke, honden weer van de partij! We reizen, zonder Angela, naar Medellin en verblijven daar ook weer twee nachten. Angela volgt later in haar eigen auto. Esther en Aralt hebben ook hier een keurige eigen slaapkamer en ik slaap op mijn gebruikelijke plaats in het slaapkamertje achter, naast de keuken. Normaal bestemd voor een interne huishoudelijke hulp.
In de middag gaan we naar de Makro, inkopen doen voor de schenking aan Casa del buen Dios. Fausto kent dit ritueel en weet precies de weg in deze groothandel. Het hoeft geen betoog dat we in de auto van Fausto rijden! Dan een bezoek aan Pater Winfrido Vercraeye.

DAG 4 Dinsdag. Op naar de San Nicolas school. Maar wel natuurlijk zorgen dat we op tijd terug naar huis gaan voor de hele belangrijke dagelijkse maaltijd rond twee uur! Dit keer zonder de bedelende en kwijlende honden want die zijn op de finca achtergebleven, vullen wij opnieuw onze lijven. Vlees, vis, maiskoeken, salade, avocado´s, en voor Fausto weer een stroopwafel! Ook doen we ons tegoed aan lekkere fruitdranken, lulu, mandarijn, citroendrank of quanabana, je zegt het maar! Om verlegen van te worden, zo worden we in de watten gelegd.
De hulp Neila is een uitstekende kok en heeft weer een fantastische maaltijd van soep, papaya en vlees klaargemaakt. Om nog maar weer eens de gastvrijheid van Fausto en Angela te beklemtonen, Neila komt extra dagen werken omdat wij er zijn! "Hebben jullie nog wasgoed, dan kunnen jullie de schone kleding weer gebruiken voor de week dat jullie op pad gaan naar Cali". Netjes gestreken en gevouwen ligt het 's avonds klaar op ons bed!

DAG 5. Woensdag. We rijden naar Pereira, een lange erg mooie reis van 450 kilometer. In Nederland heb je dit in ruim 4 uurtjes gereden maar hier kom je, door de vele bochten en vrachtverkeer, niet hoger dan een gemiddelde van 40 km. per uur. Een rit van ruim 8 uren dus! We slapen drie nachten in Pereira bij Norma op de mooie Finca La Neca welke zij gratis ter beschikking stelt! Estella en Cesar zorgen voor het ontbijt en avondeten. Dit maakt deel uit van hun inkomsten dus HOGAR betaalt dit. Kosten omgerekend 45 Euro per persoon voor 3 maal ontbijt en 3 maal avondeten!

DAG 6. Nadat we al vroeg hebben genoten van het, voor onze deur liggende, zwembad, staat om 7.45 uur een prima ontbijt voor ons klaar. We bezoeken project Montenegro en gaan 's middags naar het nationale park Cocora! En het stadje Salento. Hier kun je uitgebreid souvenirs shoppen!

DAG 7. Ook deze morgen begint met een duik om half zeven in het zwembad. Ontbijten en daarna naar Manizales voor een bezoek aan de nieuwe termales.

DAG 8. Zaterdag, we zijn nu een week in Colombia en reizen deze dag naar Tulua. We verblijven hier op de finca van Angela Maya, de zus van Fausto. Ook hier weer gratis alle gastvrijheid die een mens zich kan wensen. Een prima slaapvertrek. We kopen zelf ons eten in een supermarkt en genieten deze rustdag van een warme zon en zwembad.

DAG 9. In de middag door naar Cali. We kopen zelf ons eten in een supermarkt en mogen, opnieuw gratis, gebruik maken van het appartement en woonverblijf van Angela Maya. Terwijl wij haar woning gebruiken verblijft zij 2 dagen bij haar zoon, een paar blokken verderop. Fantastisch!!

DAG 10. Maandag. De rust die we hebben genoten hebben we deze dag hard nodig. Het is een zware dag van 4 projecten. Als eerste de school van Claudia Villaquiran waarna Nueva Florida, onze school in de krottenwijk. Vervolgens gaan we naar Mojika, onze oude school waarin sinds een paar jaren maarliefst 240 kleine kinderen tot 4 jaar oud verzorgd worden door 18 medewerkers van het I.C.B.F. Deze dagopvang biedt heel veel ouders de mogelijkheid om te kunnen werken. Vervolgens gaan we, wederom met de auto van Claudia, naar het project van Jeison. Een drukke, hete, interessante dag welke we afsluiten met een warme maaltijd en een vroege bedrust!

DAG 11. Vroeg uit de veren voor de terugreis naar Medellin. Om 7 uur rijden om vervolgens na een korte stop hier en daar om half 5 in Medellin aan te komen. Zeker voor onze gratis chauffeur, Fausto, een lange dag!

DAG 12. Woensdag. Naar Caldas, een stadje ongeveer 20 km. buiten Medellin. Hier wordt een gezin van 4 personen bezocht. Vader, moeder en 2 meisjes. De jongste van de twee, inmiddels 27 jaren oud, is als baby door ondergetekende 27 jaar geleden in La Tablaza ten doop gehouden. Janet en ik zijn peetouders en steunen, op privé basis, al die jaren dit gezin. Ooit was moeder, toen nog een jonge pasgetrouwde vrouw, pleegmoeder voor de kleintjes welke voor adoptie tijdelijk bij haar werden ondergebracht alvorens zij naar Nederland konden afreizen. Angela, onze advocaat, diende indertijd, na toewijzing van een kind, zelf voor onderdak van de kinderen te zorgen. Zij woonde op 50 meter afstand van dit pleeggezin, waarvan de jonge moeder tevens in de huishouding werkte bij de vader en moeder van Angela. In die tijd al maakte ik gebruik van de gastvrijheid van de ouders van Angela en deelde een slaapkamer met een van haar broers. Zo zie je maar, de sponsoring van de Restrepo's aan HOGAR gaat al heel veel jaren terug. Later werd hieraan de hulpverlening van Angela's man, Fausto Maya en zijn familie toegevoegd! HOGAR wordt al bijna haar hele bestaan gesponsord door beide families! Fantastisch.

DAG 13. Na het dagelijkse gekregen glas verse sinaasappelsap, twee arepa's met quesito, roerei en thee, starten we ons projectbezoek van vandaag met een bezoek aan de Makro. Deze dag wordt voor Aralt en Esther Brilman een hele onderneming! Met een flinke 4 x 4 auto naar Altos de Oriente is elke keer weer een hele onderneming. We nemen dus tegelijk veel goederen mee naar boven. Na veel heen en weer gehotst te zijn tot op ruim 2700 meter hoogte, is ons project een hele openbaring voor ze! 340 Kinderen, waarvan klas na klas in de rij moet staan om eten te krijgen. Met een broodje, wat gemalen vlees en een lepel rijst zullen zij het voor de rest van de dag moeten doen! Vandaag is de dag van de ecologie! Voor mij nieuw, want zeker 4 klassen krijgen les in de buitenlucht in het gras! Heel bijzonder om mee te maken.

DAG 14. Vrijdag. Ons laatste projectbezoek is aan Montanuela. Een kleine school. Ook nu weer eerst naar de Makro! Deze school is gelegen in de bergen op een grandioos mooie plaats met een prachtig uitzicht. Ook hier weer veel blije gezichten bij ons bezoek. Vervolgens eerst naar huis voor de uitgebreide middagmaaltijd. Je begint er al helemaal aan te wennen dat je gewoon volgestopt wordt met van alles en nog wat. Die Neila zou je eigenlijk mee moeten kunnen nemen naar huis, wat een kok is dat! En als het aan Angela en Fausto zou liggen, komen wij gedurende deze twee weken minsten 2 kilo aan gewicht aan.

DAG 15. Zaterdag. Eerst nog wat inkopen doen voor het thuisfront en dan door naar de finca in Rionegro. Om vervolgens op dag 16 om 16.00 uur door Fausto naar de luchthaven te worden gebracht. Eerst naar Bogota, dan Londen en eindelijk het laatste stukje naar Amsterdam. He, hé wat een reis!

U, als lezer, heeft nu even kunnen proeven aan de wijze waarop de jaarlijkse reis naar de projecten verloopt. Ik noem het altijd een "werkbezoek". Veel indrukken, vermoeiend, veel rust en enorm dankbaar. Maar u zult het al wel begrepen hebben. De grote rode draad door dit verhaal is de enorme grote gastvrijheid die wij daar elke keer weer genieten van Angela, Fausto en hun beide families! Dit heeft HOGAR in al die jaren onnoemelijk veel geld bespaart. Wij schatten in dat dit ongeveer 1000 tot 1500 Euro per jaar is! En dat is dan exclusief de reis naar Cali en Pereira waarvoor wij normaal gesproken het vliegtuig zouden nemen.

Daarmee zijn zij tegelijk onze allergrootste sponsor door de jaren heen.
Applaus voor deze lieve mensen die dit uiteraard niet alleen voor HOGAR doen, maar hiermee ook hun eigen landgenoten enorm helpen.

We overwegen om hen ook eens een keertje "in het zonnetje" te zetten. Lintjes kennen zij daar niet dus een andere verrassing zou zeerzeker op zijn plaats zijn! Komt goed!!

HANS KERSTEN.

STICHTING HOGAR EEN BEDRIJF?

Uit de Oude doos 2003

UIT DE OUDE DOOS

Jarenlang heb ik voor een Amerikaanse onderneming gewerkt en maakte ik deel uit van het zogenaamde middlemanagement. Dit hield o.a. in dat ik ook, samen met de directie, personeel in dienst nam of helaas moest ontslaan. Deze sollicitanten kregen eerst een gesprek met de directeur en daarna met mij. Onafhankelijk van elkaar gaven we dan een cijfer en de persoon met het hoogste gemiddelde werd voor de gevraagde functie aangesteld. Wij hanteerden daarbij wel een aantal criteria. Als hij/zij door ons werd goed bevonden, waren we zo arrogant om te stellen dat hij/zij dan ook goed was. Daarmee uit! Bleek hij/zij na twee maanden toch niet te functioneren zoals we hadden verwacht dan was het aan mij om het ontslag te regelen en te zorgen voor een vervanger. Emoties speelden daarbij geen rol. Dit werk maakte deel uit van mijn baan en ik moest goed werk afleveren.
Echt wakker heb ik daar nooit van gelegen!

Stichting Hogar heeft in het jaar 2003 nogal wat personele wijzigingen ondergaan. Peter en Aty Stuvel beëindigden na vele jaren hun taak, maar er werden wel weer vijf medewerkers aangenomen in diverse functies. In 2002 bemiddelde Hogar voor 90, en in 2003 voor 84 kinderen. Een verdubbeling in de laatste vijf jaar. Onze afdeling nazorg merkte dit want de nazorgrapporten zijn natuurlijk ook het veelvoud hiervan. Dat er wel een nazorgmedewerkster bij zou kunnen ging als een lopend vuurtje en voor we het wisten hadden we in januari 2004, drie sollicitaties binnen. Henriette, onze nazorcoordinatrice, mocht de sollicitatiegesprekken gaan voeren, gesteund door onze secretaresse Louise. Daarbij hanteerden zij natuurlijk de criteria die gebruikelijk zijn voor de functie van nazorgmedewerkster. De I.S.O. regels bepalen het verdere verloop. De beide dames brachten keurig netjes rapport uit aan het bestuur van elke sollicitante!

Het grote verschil met de eerder genoemde procedure bij de Amerikaanse onderneming, is dat er sprake is van vrijwilligers. Stuk voor stuk sollicitantes die het hart op de goede plaats hebben en bereid zijn zich voor de volle 100% in te zetten in hun vrije tijd voor Hogar. Ook al zijn we zo langzamerhand een bedrijf geworden, de keiharde werkwijze van het bedrijfsleven gaat hier niet op!

En dan te bedenken dat er toch twee van de drie dames teleurgesteld moeten worden. Wanneer je solliciteert en de kans krijgt dit in een persoonlijk gesprek toe te lichten, dan zet je je beste beentje voor en ga je er eigenlijk al een beetje vanuit dat je de beste bent en wel in aanmerking zult komen voor de job. Maar alle drie dames komen hiervoor wel min of meer in aanmerking. En dat "min of meer" moet je nu gaan afwegen als bestuur. Ze scoorden namelijk alle drie heel goed!! Het is een beetje vergelijkbaar met een belangrijke voetbalwedstrijd in de competitie die met gelijke punten eindigt en dat de beslissing moet worden afgedwongen met penalty's. Beide teams hebben een voortreffelijke wedstrijd gespeeld en verdienen het om te winnen! Je gunt het ze ook! Toch zal er een net dat winnende punt moeten maken waardoor de ander als verliezer wordt aangemerkt. Ook het bestuur bevond zich die dagen in de positie om een beslissing te nemen waarbij net dat puntje de doorslag moest geven! Een rotpositie dat kan ik je wel vertellen! Er was hier namelijk helemaal geen sprake van een verliezer. Ook de twee die niet gekozen waren, zijn winnaars voor Hogar!

Wie weet wat de toekomst zal brengen. Hun dossier blijft bewaard. Maar dat het niet eenvoudig zou worden dat wisten we al.

Al lag ik vroeger van dit soort beslissingen dus niet wakker, nu heb ik hiervan wel een beetje slecht geslapen!!

Ik ben dolblij dat ik voorzitter ben van een organisatie met zo veel op en top gemotiveerde vrijwillige medewerkers. Dat er blijkbaar nog veel meer van die mensen zijn die ook graag deel willen uitmaken van Hogar, geeft veel hoop voor de toekomst. Bedankt!

HANS KERSTEN.

Casa Heuvelink

ONS AVONDJE UIT

Daar zaten we dan te genieten van een avondje cabaret bij Sara Kroos. Het was al weer even geleden dat we samen weg waren geweest dus we hadden hier extra naar uitgekeken. Het was heerlijk weer en de voorstelling in onze woonplaats dus fietste ik lekker in mijn zomerjurk met bijpassend lila jasje. Onze mobiels stonden op trillen, zodat we alleen in nood bereikbaar waren.

Tr.tr. de voorstelling was een kwartier bezig. Het eerste appje van onze jongste. Na 6 verschillende appjes waaruit ik niet kon opmaken wat er aan de hand was, ook niet toen ik daarnaar vroeg, bleef hij maar appen dat het belangrijk was. Ik zat niet meer rustig in de zaal, dus ik wilde er uit. Helaas zaten we links, aan de andere kant van de zaaluitgang, dus ik moest voorlangs het podium. Ik schaamde mij, maar maakte mij vooral ongerust. Toen ik net de deur achter me dicht wilde trekken hoorde ik haar nog net zeggen: zo snel is nog nooit iemand mijn voorstelling zat geweest. Ik kon wel door de grond gaan.

Op de gang belde ik hem. Dus ik vroeg: wat is er aan de hand? Hij zei: "ik heb een broek gezien" (hij is nogal van de kleren). Dus ik zei: ja, maar verder, je belde, en dat mocht alleen in noodgeval als het belangrijk was. Dus hij herhaalde weer: "ik heb een broek gezien".

Dus ik geirriteerd: de telefoon stond op trillen, je mocht alleen bellen als het een noodgeval en belangrijk was, dus als er brand uitbreekt, je van de trap afvalt, zoiets. (Toen dacht ik nu moet ik alle noodgevallen noemen die kunnen gebeuren, anders komt dat later weer terug). Snap je, dat is wat anders dan dat jij een broek op internet hebt gezien, dat is geen noodgeval, dat kan wachten. Maar voor hem was dat belangrijk, hij snapte het verschil niet, ik kwam niet binnen. Toen zei hij doodleuk: dan ga je toch weer naar binnen, of dat zo makkelijk was. Daarbij ben je met je hoofd uit de voorstelling. Dus ik heb nog even rustig met hem gepraat, mij realiserend dat ik het verkeerd had ingeschat.

Toen ging mijn telefoon weer. De oudste. Hij was aan het werk geweest. Waar zijn jullie vroeg hij? Dus ik zei: "in het theater" en ik legde hem uit wat er was gebeurd. Oh zei hij: "ik kom wel snel naar huis, probeer jij nog maar om de zaal in te komen". Dus ik blij, maar hoewel ik de zaal nog in mocht en ergens achterin mocht plaats nemen, genoot ik niet meer echt. Toen ik Bert appte wat er was geweest en dat ik achterin zat, appte hij: komt goed.

Ik wilde zo snel mogelijk na afloop van de voorstelling het theater uit. Ik dacht: dat lila jasje is zo herkenbaar, wegwezen. Dus we gingen in de stad nog wat drinken. Het was 22.00 uur. De oudste: Waar zijn jullie? Ik zei: "we drinken even wat in de stad en daarna komen we naar huis". Ik: "Hoezo?". Hij: "Ik ben moe en wil graag slapen". Ik: "Dat kan toch, je hoeft niet op te blijven". Hij: Nee maar hij wilde naar zijn vriendin's ouders.

We hadden er niet eens nachtwerk van gemaakt, maar om 22.15 uur was ons avondje voorbij. Eigenlijk al eerder.

Maar deze voorstelling kreeg nog een leuk staartje. Want waar ik in de gang stond te bellen met de jongste, vroeg Sara maar eens in de zaal wie er bij mij hoorde. Dus Bert: "ja ik, noodgevalletje thuis". Nadat hij had bevestigd dat hij voorlopig wel in de zaal zou blijven, niet wetend wat er precies aan de hand was, werd dat uiteraard een leuk stopwoordje voor de rest van de voorstelling. Maar ze vond het toch ook wel heel sneu dus ik mocht haar management een keer benaderen, zodat ik de voorstelling nog een keer kon zien. Maar ze waarschuwde dat niet iedereen moest bellen, want ze wist hoe ik eruit had gezien.

Ik wilde niet vragen om een kaartje, maar heb een excuusbriefje gestuurd, omdat ik haar voorstelling heb verstoord. Een paar dagen later kregen we een brief waarin stond dat we vrijkaarten kregen voor haar voorstelling in een theater van onze keuze. Extra leuk, want ik had het als cadeautje voor Bert gegeven. De eerste keer was ze helaas ziek, maar de tweede keer had ik gevraagd of ik haar als bedankje iets mocht geven. Uiteindelijk mocht ik ook met haar op de foto. Het is uiteindelijk een onvergetelijke voorstelling geworden, geweldig gespeeld, goeie sfeer, de foto als aandenken en voor de hele zaal een cd.

We hebben inmiddels toch maar weer een vaste oppas voor dit soort gelegenheden.

La Tablaza, de voetbalclub even geen geld.

In 1998 opgericht om de kinderen van 6 tot 14 jaar oud van de straat te houden. Al die tijd heeft Hernan, als vrijwilliger, de training verzorgd. Hij stak zijn hele ziel en zaligheid in de club om maar zoveel mogelijk kinderen ter wille te kunnen zijn.

Na twee jaren telde de club al 95 kinderen. Dit aantal groeide gestaag tot een gemiddelde per jaar van 150 kinderen. HOGAR voorzag de club jaarlijks van nieuwe shirts, trainers, voetbalschoenen, ballen, vaantjes en bekers bij toornooien etc. Het was onze grote trots. U leest het al, ik schrijf hier in verleden tijd. Het is niet zo dat de club niet meer bestaat, maar de financiële ondersteuning hebben we even stopgezet! Als stichting HOGAR zijn wij verantwoording schuldig aan onze sponsors! U hebt er recht op om te weten of het geschonken geld wel goed besteed wordt. Bij de voetbalclub schortte het de laatste jaren aan informatie. Meerdere malen hebben wij Hernan gevraagd om foto's van de voetballende kinderen of plaatjes van de training of van de club in welke vorm dan ook. Al 5 jaren lang hebben wij Hernan gewezen op het feit dat dit heel belangrijk is, maar wij ontvingen nooit iets. Nu hij voor de zoveelste keer weer niets van zich heeft laten horen was bij Fausto en mij de maat vol.

Geen nieuwe attributen meer schenken totdat wij bewijs hebben dat hij niet zijn eigen handeltje of wat dan ook heeft in de geschonken spulletjes! Niet dat wij denken dat hiervan sprake is, maar we willen hem toch eens laten voelen dat het ons menens is. Nu eerst maar eens bewijsmateriaal.

Helaas zijn daarmee al de kinderen niet geholpen, maar we moeten toch ergens beginnen niet waar? Moeten ze maar wat langer met hun "oude" schoenen doen. Het is even niet anders. En zolang Hernan niets van zich laat horen zal HOGAR geen stappen meer ondernemen. Het is niet aan ons om ons hierover schuldig te voelen, Hernan heeft zelf deze situatie voor de club afgeroepen.

Het is maar dat u het weet, HOGAR bewaakt uw sponsorgeld, dat is onze plicht vinden wij! We wachten af wat hier gaat gebeuren, het kan maar zo zijn dat het volgend jaar weer de goede kant op gaat. Laten we het hopen, want het is toch een mooi project.

HANS KERSTEN.

's Land wijs, 's lands eer!

Het is al weer een aantal jaren geleden dat, gedurende mijn jaarlijkse reis door Colombia, Fausto op de tweede dag van mijn verblijf het bericht ontving dat een van zijn broers was overleden. Het was zondagmiddag, 4 uur en hij spoedde zich onmiddellijk vanuit Rionegro naar het huis van zijn moeder in Medellin.

De volgende dag al, maandag, was om 15.00 uur de uitvaartdienst in de R.K. Kerk in Medellin. Uiteraard was ik daarbij aanwezig. Ik heb immers door mijn vele bezoeken aan dit land de hele familie, broers, zussen, moeder, neven en nichten etc. leren kennen. Toen de priester de dienst opende kwam van achter uit de kerk, onder begeleiding van orgelmuziek, een broer van Fausto de kerk binnen met in zijn handen een klein kistje. In dit kistje bevond zich de as van de overleden broer! Het werd op een klein tafeltje voor het altaar neergezet, met daarop een bloemetje. Daarnaast werd een kaars aangestoken. De aanwezigen in de kerk beperkten zich tot familieleden en een klein aantal vrienden en kennissen. Een vrij besloten groep mensen! De dienst was keurig, een gebed, gezang en een woordje van een broer vervolmaakte de dienst. Na afloop werd er nog wat in de kerk met elkaar gepraat en gingen de aanwezigen uiteen. Zelf ging ik met Fausto, Angela en nog 8 mensen op een terrasje aan de overkant zitten en dronken een frisje of biertje. Dit terwijl moeder en broer, met het kistje onder de arm, huiswaarts keerden. Na een half uur vervolgden ook wij onze weg en gingen door met de dingen van de dag!

Later op de avond leerde ik dat de overledene nog diezelfde zondagavond, een paar uren na zijn overlijden, in alle stilte was gecremeerd! Het is gebruikelijk in Colombia dat de crematie geregeld wordt door de begrafenisonderneming en dat hierbij verder niemand aanwezig is. Geen familielid, vriend of wie dan ook. Tijd om kaarten te versturen is er niet en is sowieso niet gebruikelijk. Men beperkt zich tot het inlichten per telefoon van het bericht. Geen wonder dus dat er maar een beperkt aantal mensen aanwezig was in de kerk. De temperatuur, 35 graden en hoger, zijn debet aan deze manier van werken. Snelle afhandeling is dus geboden.

De volgende dag, dinsdag, ging ik voor een reis van 8 dagen met Fausto het land in om de HOGAR-projecten te bezoeken. Over het verlies van zijn broer werd niet meer gesproken. Na twee dagen belde zijn moeder dat ze blij was dat haar zoon inmiddels was bijgezet in de muur, naast haar man!

Ik heb in al die jaren dat ik naar Colombia reis al heel veel meegemaakt. Ik heb, namens HOGAR, scholen mogen bouwen, een voetbalclub opgericht, klinieken ondersteund en vele voedselpakketten uitgereikt. Rijkdom, bittere armoede, plezier, doopjes, huwelijken en verjaardagen ervaren. Maar een begrafenis stond niet op het lijstje. Wel ben ik weer een zeer bijzondere ervaring rijker!

HANS KERSTEN.

PROJECT "CASA DEL BUEN DIOS"

Stichting Wereldwinkel Bergen helpt kanslozen gedurende 2019.

In 1999 kwam Stichting HOGAR voor de eerste keer in Casa del Buen Dios in Medellin, Colombia. Het "Huis van de goede Heer" biedt onderdak aan maximaal 23 kinderen met hun moeder. Kinderen die bijna allemaal terminaal of ernstig ziek zijn. Meestal is het voor hen de laatste mogelijkheid om te overleven. Zij krijgen de kans om in het ziekenhuis om de hoek gratis geopereerd te worden of een ze kunnen een behandeling krijgen. Wanneer je beneden de armoedegrens leeft en ver van de stad verstoken bent van welke medische hulp dan ook, is een paar dagen lopen en liften om geholpen te kunnen worden de laatste strohalm. Hulp welke overigens voor velen al te laat blijkt te zijn!

We troffen een redelijk goed onderhouden gebouw aan. Groot geldgebrek was het probleem waardoor men echt moest roeien met de riemen die men had. HOGAR heeft meerdere jaren geholpen met de interne opbouw van dit tehuis. Als eerste werden alle bedden voorzien van nieuwe matrassen en bedbekleding. De keuken werd voorzien van een groot fornuis, een oven en een grote koelkast en vriezer. De sanitaire voorzieningen werden ook aangepast. Wij zorgden ervoor dat de kinderen vertier konden hebben door een draaimolentje in het tehuis te plaatsen en buiten een grote glijbaan en schommel. Voor binnen werden spelletjes, rolautootjes, zitkussens, tafeltjes en stoeltjes aangeschaft. De eetruimte werd voorzien van lange tafels met bijbehorende stoelen.

De enige grote zorg was nog de dagelijkse voorziening van eten en drinken. Casa del Buen Dios is sterk afhankelijk van donaties en hulp van zorgzame vrijwilligers. Stichting HOGAR zegde blijvende hulp toe in de vorm van het voorzien in de meest dagelijkse behoeften.

Vanaf 2004 wordt het tehuis 4 maal per jaar, door onze vrijwillige medewerker Fausto, voorzien van voedsel en andere benodigde goederen. Jaarlijks is hier ongeveer 1500 Euro mee gemoeid! De goederen worden aangekocht bij de MAKRO in de stad tegen groothandelprijzen.

De Stichting Wereldwinkel exploiteert een Wereldwinkel in het centrum van Bergen. De Stichting werkt zonder winstoogmerk en bestaat uit onbetaalde vrijwilligers. Jaarlijks wordt een deel van het positief exploitatiesaldo geschonken aan goede doelen. Bij voorkeur aan kleinschalige herkenbare projecten welke in lijn liggen met de doelstelling. Voor het hele jaar 2019 neemt deze Wereldwinkel de financiële zorg van Casa Del buen Dios, uit handen van Stichting HOGAR! Een grandioze donatie en een fantastische besteding. Wij, de vrijwilligers van Stichting HOGAR, zijn zeer verheugd om te constateren dat de vrijwilligers van De Wereldwinkel ons project ondersteunen. Een "win-win" samenwerking waarbij heel veel mensen gebaat zijn!

Jaarlijks bezoekt ondergetekende, namens Stichting HOGAR, o.a. ook Casa del Buen Dios en controleert of de donaties juist worden besteedt. Namens Stichting Wereldwinkel Bergen is op 25 februari 2019 het navolgende geschonken:
60 pakjes van 10 crackers, 54 rollen toiletpapier, 30 kg. Panella (kandijsuiker), 4 kg. Choco poeder, 320 blokjes bocadillo, 12.5 kg. rijst, 25 kg. melkpoeder, 3kg.koffie, 5 kg. ontbijt serails, 30 zakjes chips, 12.5 kg. papmeel, 12.5 kg. bakmeel, 2 kg. boter, 25 kg. suiker, 3.5 kg. tonijn, 4.2 liter tomaten catch-up, 136 minicakes, 1000 pamper luiers.

Totale gift voor het eerste kwartaal 2019 bedroeg 1,3 miljoen pesos. (390 Euro). Het betreft hier de eerste van in totaal vier schenkingen in 2019!
Wereldwinkel Bergen, bedankt namens veel hulpbehoevende kinderen en hun ouders!

HANS KERSTEN

Hombres Hermanos

Het lijkt altijd heel lang, een jaar. Maar toen wij elkaar maandag 25 februari dit jaar weer zagen was het alsof we zo weer verder gingen met ons gesprek. Padre Winfrido zag er echter wel goed uit maar leek toch wel wat fragieler geworden. Hij liep langzaam en praatte wat zachtjes! Maar aan zijn hoofd mankeert zeerzeker niets. Net als altijd is hij nog goed bij de pinken! Aralt Brilman en zijn vrouw Esther hebben een prima gesprek met hem gehad over van alles en nog wat. "Zo zo, die man weet ook van alles wat zeg... heeft een duidelijke mening en weet heel goed waar hij het over heeft", aldus Aralt.

Hombres Hermanos heeft momenteel 104 ouderen om voor te zorgen. 8 Meer dan vorig jaar toen we bij hem waren. Van de gemeente Medellin krijgt hij regelmatig aanvraag tot plaatsing van oude mensen die echt maar dan ook echt niets meer hebben. Onderdak is de grootste nood. De gemeente geeft wel een vergoeding voor het verblijf voor elk geplaatst persoon maar dit bedrag is niet toereikend om in alle kosten te voorzien. Veelal is de gezondheid van "de oudjes" zodanig achteruit gegaan dat er veel medische hulp nodig is. En niet alle medicijnen en hulp-middelen worden volledig vergoed. Een voorbeeld noemt Winfrido als bijzondere hoge kostenpost en dat zijn de Tena luiers. Van de 104 mensen hebben er zeker 20 minimaal 3 luiers per dag nodig. Dat zijn er dus 60 per dag. Per maand dus 30 X 60 is 1800 stuks. Dat is eigenlijk niet op te brengen! Wij moeten hierin bezuinigen maar het stuit ons tegen de borst om deze mensen met maar 2 luiers per dag in hun eigen vocht te laten zitten! Dat kun je menselijk gezien niet waarmaken, maar nood breekt wetten want er zijn nog meer dingen waarin wij keuzes moeten maken. Wat dacht je van de was! De hele dag door is er een vrijwilligster bezig de was te draaien in 2 machines en vervolgens dit aan de lijn op te hangen en daarbij hoopt dat de vorige lading inmiddels door de zon al weer wat is opgedroogd zodat zij dit kan opvouwen. Een droogmachine is niet te betalen! Wel hebben we nu, na 2 jaren sparen, een grote industriële wasmachine gekocht. Je moet toch wat want onze vrijwilligers staan niet in de rij en zijn ook al de 70 dik gepasseerd. Kortom: niet zomaar even een uitleg hoe de Corporation Hombres Hermanos de touwtje aan elkaar moet knopen maar meer een pleidooi om hulp!

Typisch zo'n moment waarbij Fausto en ik ons even afzonderen voor overleg om te bekijken wat ons budget toelaat. We zijn het snel met elkaar eens. HOGAR gaat in 2019 elke maand de helft van de kosten van de Tena luiers betalen. Dat komt neer op ongeveer 5 a 6 miljoen pesos totaal, oftewel 16 a 1700 Euro.

HOGAR heeft advertenties over 17,50 voor een schooltas of een maand lang een maaltijd. Wat dacht u van een paar pakken luiers? Dank namens veel hulpbehoevenden!

HANS KERSTEN.

Kinderdagverblijf Mojika in Cali.

Sinds 2001 staat er, aan de rand van deze gigantische krottenwijk, een gebouw van 2 verdiepingen hoog. Beneden 4 en boven 4 klaslokalen, bestemd voor middelbaar onderwijs. Meer dan 900 leerlingen kregen hier dagelijks onderwijs tot 2013. Alle leerlingen werden toen overgeplaatst naar een groot nabijgelegen scholencomplex op 500 meter afstand. Vanaf 2015 is het omgetoverd tot een dagopvang voor 240 kleine kinderen in de leeftijd tot 3 jaar. De toiletten moesten van het I.C.B.F. worden aangepast, douches werden aangelegd en kranen verlaagd. De keuken werd verkleind en daarvoor in de plaats kwam een kantoor en een kleine medische post. Ook werd een watertank met 3000 liter water als reserve verplicht. HOGAR heeft dit alles voor haar rekening genomen. We waren allang weer blij dat het gebouw een goede bestemming had gekregen. In de jaren daarna heeft HOGAR verlaagde plafonds op de bovenverdieping aangebracht waardoor de binnentemperatuur in de ruimtes van 38 graden met bijna 10 graden werd verlaagd. Het was er veel te heet voor de kinderen. Ook dit jaar is HOGAR weer, samen met pater Julio, een kijkje wezen nemen in de goeddraaiende kinderdagopvang. Veel van de kinderen hadden net wat gegeten en gingen nu in rijtjes van 8 naar het toilet. Foto's nemen mocht ik niet, maar ik heb toch stiekem een paar plaatjes geschoten! De grote wens voor onze bijdrage voor dit jaar is om het laatste stuk plafond, boven de grote overloop, ook van een verlaagd plafond te voorzien. Aralt Brilman en zijn vrouw, Esther, waren onder de indruk van de massale aanpak van het I.C.B.F. 15 Medewerksters zijn de hele dag bezig te kleinste kinderen van schone luiers te voorzien, eten te geven, naar het toilet te laten gaan, te douchen etc. Een hele klus! Dat de verlaagde plafonds hun werk goed doen bleek wel uit de opmerking van Aralt toen hij van een kinderlokaal de grote hal weer in liep: "Wauw, dat scheelt heel wat zeg, het is hier meteen een stuk warmer". Bevestiging van onze werkzaamheden dat het geld goed besteed wordt! Toen we "ja" zeiden op de vraag van pater Julio om dit laatste stuk plafond dit jaar te verwezelijken juichten de dames van de Bienestar van blijheid. Mooi toch?

HANS KERSTEN

PauliPraat

De dag dat ik dit schrijf, is het moederdag. Een dag waaraan ik eigenlijk voor mezelf nooit zoveel moeite heb gedaan. Ik heb ook de jongens nooit verplicht om er veel aandacht aan te besteden. Manlief zorgt altijd wel voor een cadeautje! Tijdens de lagere schoolperiode kreeg ik elk jaar een beduimeld, plakkerig knutselwerkje in mijn handen gedrukt. Die me overigens erg dierbaar zijn, want mijn twee handvaardigheid-hatende jongens hadden hier toch moeite voor gedaan. Enigszins onder dwang, dat dan weer wel.

Nu ik ouder word mijmer ik toch wat vaker weg op deze dag. Ik denk aan mijn eigen moeder, die er nu bijna twee jaar niet meer is. Ook zij had een ontzettende hekel aan gedwongen feestdagen, verjaardagen en verplichte gezelligheid. Ik begin daarin steeds meer op haar te lijken. Ik word veel gelukkiger van een spontane knuffel of attentie dan de verplichting van bepaalde dagen. Ik heb liever een bijklets-middag met een vriendin of een uitje met mijn gezin dan een kamer vol visite. Ik word ook emotioneler, merk ik. Tot grote 'schaamte' van de jongens hier. Als er maar iets gebeurt waarvan ik misschien vol kan schieten, voel ik al een paar zwarte ogen mijn richting op priemen. Ik kan helemaal volschieten van een lief kaartje of een post op social media. Want ook dat hoort bij deze tijd natuurlijk. Dan zie ik ineens een onflatteuze (vind ik zelf) foto van mijn eigen hoofd op Instagram met allemaal hartjes er omheen. Nou, pak de tissues er maar weer bij.

Het is ook een beetje besef van het doordenderen van de tijd denk ik. Op mijn eerste moederdag had ik op papier een zoon, maar had hem nog nooit gezien. Mijn eerste moederdagcadeautje kreeg ik van 'Don' Enrique in Hotel Pension Stein in Cali. Voordat je het weet, is die zoon 18 jaar en staat hij met één been buiten de deur. Vraagt hij om je autosleutel en wég is hij, op naar werk of iets anders. Ben ik niet meer de eerste waaraan hij vertelt wat hem bezighoudt. Nu hij 18 is, informeert zijn school mij ook niet meer, maar gaat alle informatie naar hemzelf. Het is dus maar afwachten of we op de hoogte blijven. Dit jaar moest hij het schriftelijk examen doen, want volgend jaar is stagejaar. Toen we vroegen of er al iets bekend was, zei hij: 'Oh ja, ik ben geslaagd.' Oké. Dus.

De jongste is 15 en die zit in de fase waarin niks hem interesseert en wij als ouders vooral stom-stommer-stomst zijn. Op een vraag krijgen we geen antwoord, óf alleen een 'ja' of een 'nee'. En áls hij als iets op social media zet, zijn wij in dat bericht geblokkeerd. Zijn school houdt mij overigens uiterst nauwgezet op de hoogte. Ik zou bijna zeggen: helaas... Juist van hem kan ik volschieten als hij ineens weer even kind is en een zeldzaam moment van kwetsbaarheid toont. Of als ik hem als trainer bezig zie. Die kleine jochies die als één zwerm achter hem aan lopen, of blij op hem af huppelen om hun veters door hem te laten strikken of om een high-five te halen.

Nog even en dan zitten manlief en ik met z'n tweeën in dit huis. Een hele nieuwe fase. Ook leuk! Maar wat zal ik ze missen... Ik zal zelfs de rommel missen en het volledig ongestructureerde komen en gaan. Hopelijk komen ze dan nog lekker spontaan aanwaaien voor een praatje of om mee te eten. Bijvoorbeeld op moederdag. Of zo.

Een kind, een tas, een toekomst!

Voor maar € 17,^{50} schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!

Maak € 17,^{50} over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia.
Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Sichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!
Met de buren samen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws
E-mail: advertentie@hogarnieuws.nl

Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van stichting Hogar.

Wij zoeken sponsors

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!

Maak € 17,^{50} over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Directe tips of herkenning van overeenkomstige thuissituatie geven troost en steun.

Stuur uw verhaal naar (eventueel anoniem)
redactie@hogarnieuws.nl of per post:
HOGAR-Nieuws
familie Pauli,
Biezematen 22,
7326 KH Apeldoorn

Colofon

Zomer 2019 - 24e jaargang
HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie
Karin van Dongen en Arjan Parie
Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:
leden@hogarnieuws.nl

Kopij: redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:
familie Pauli, Biezematen 22, 7326 KH Apeldoorn, Telefoon: 055-5430414

Ontwerp en Lay-out
PARDON – Studio voor grafisch ontwerp
www.pardon.nl

Bestuur Stichting HOGAR
Hans Kersten, Karel van den Berg, Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:
Hans Kersten.

Giften
Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn.

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost €15,= per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. Het HOGAR-Nieuws verschijnt tenminste twee maal per jaar. Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren. © HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Voor maar € 17,50 schenkt u al **een maand lang** een maaltijd aan een schoolkind!

STICHTING-HOGAR.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'